

Tólem féltettek
annyira...

El Diablo

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

M. ROBINSON

*Párizs
könyvek*

M. ROBINSON

El Diablo

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Prológus

Martinez

KÖNNYEDÉN ZSEBRE VÁGTAM A KEZEM. Baljós tekintettel tetőtől talpig végigmértem.

– Volt már egyáltalán pisztoly a kezekben? – kérdeztem epésen, félrebillentve a fejem.

– Kérlek... Martinez... kérlek... hagyd ezt abba...

Gúnyosan vigyorogtam. Kurvára nem állt szándékomban abba hagyni. Még csak most kezdtem.

– Remeg a kezed. Ha valakire fegyvert fogsz, az első számú szabály, hogy az ellenség nem láthat rajtad félelmet. Süt rólad, hogy gyáva nyuszi vagy. Szóval mi a következő lépés? Itt vagyok előtted.

– Széttártam a karom, kidüllesztettem a mellem. – Íme a lehetőség, hogy megszabadulj tőlem. Gyerünk! Húzd meg azt a kibaszott ravaszt! Gyerünk! – hecceltem arrogánsan. Magasról leszártam én már mindent.

– Hagyd abba! Kérlek! Hagyd már abba, bazmeg!

– Rossz ember vagyok. Megbocsáthatatlan dolgokat tettem. Itt a lehetőség! Éljen vele, bassza meg! Küldj már pokolra! Most!

Mindig tudtam, hogy eljön majd ez a nap. Számtalan kikúrt hibát követtem el életemben, de ez a pillanat nem fog közéjük tartozni.

Sokkal tovább éltem, mint valaha is hittem volna. Mindig azt reméltem, hogy olyasvalakinek a keze révén találkozhatom a teremtőmmel, akit szeretek, de hát nem alakulhat minden úgy, ahogyan szeretnénk.

Embert öltem.

Bosszút álltam.

Szerettem.

Életeket tettem tönkre, és most eljött az idő, hogy megfizessek, amiért eljátszottam a kibaszott Kaszást, és önkényesen elpusztítottam másokat. Csak azt nem hittem volna, hogy így ér véget az életem.

A saját véremben fekvé.

Arra bízta a gyilkosomat, hogy húzza meg a ravaszt.

Első rész

1

Martinez

– **G**YERÜNK, MARTINEZ! A LÁNYOK VÁRNAK RÁNK – közölte tizedszerre is Leo barátom.

– Jól van már, bazmeg, várj egy kicsit! Jövök. Te is tudod, hogy egész éjszaka várnak ránk, ha kell – feleltem öntelt vigyorral, miközben a hátsó ajtó felé tartottam, ügyelve rá, nehogy a testőrök meg a szerte a házban elhelyezett kamerák észrevegyenek.

– Alejandro! Nem mehetsz el. Apa megtiltotta. Nem szereti, ha elmész, amikor nincsenek itthon, főleg, ha még testőr sincs veled – korholt Amari, és elkapta a karomat, hogy megállítson.

A nővérem, Amari valóságos angyal volt, én viszont inkább maga az ördög. Azt hiszem, apám titkon büszke volt a meredek húzásaimra, ha soha nem is mondta ki, és soha nem is hagyta őket büntetés nélkül. Nagyon értett hozzá, hogyan tartsa fenn a látszatot. Születésem napjától úgy nevelt és formált, hogy később átvehessem majd a birodalmát, ahogyan az a Martinez családban már nemzedékek óta dívott. Tizennégy éves voltam, majdnem tizenöt, de soha nem lehettem igazán gyerek. Éppen azért használtam ki minden lehetőséget, hogy azt tegyem, amihez csak kedvem szotttyant, főleg, ha lógott valaki a nyakamban, hogy megtiltsa. Tojtam rá, ha szobafogságra

ítéltek. Tudtam, hogy csak pár évem van kábé normális életet élni, úgyhogy megragadtam minden adódó alkalmat.

Amari másfél évvel volt idősebb nálam, nem mintha ennek bármilyen jelentősége lett volna. Mindig fiatalabbnak tűnt a koránál. Amióta az eszemet tudom, be-beosont az ágyamba, mert éjjelente minden kis nesztől megijedt. Én nem engedhettem meg magamnak a félelem luxusát. Csak idő kérdése volt, hogy mikor kezd el tőlem is tartani.

Éppen úgy, ahogy apánktól.

Apánk ezt tiszteletnek nevezte, de már akkor is tudtam, hogy pusztá megfélemlítésről van szó. Amari mindig gyenge volt, márpedig ez annyira bosszantotta apánkat, hogy rám volt szükség a béke-teremtéshez. Nekem kellett megvédenem Amarit, pedig én voltam a fiatalabb.

– Nem akarom, hogy bajba kerülj, Alejandro – mormogta Sophia elég hangosan ahhoz, hogy meghalljam.

Elmosolyodtam. A tekintetemet Amariról a hall végében álló Sophia felé fordítottam.

Sophiát a nővérem a legjobb barátnőjeként tartotta számon. Mindig furcsálltam a barátságukat, mert Sophia velem volt egyidős. Ragyogó, zöld szeme, biggyedő ajka és hosszú, sötétbarna hajának illata mindenféle dolgokat művelt velem, amióta csak pár évvel korábban először megláttam. A New York-i magániskolánkba járt azzal az ösztöndíjjal, amit az alacsony jövedelmű családokból származó, de kivételes tanulmányi eredményt felmutató gyerekek kaphattak. A nővérem azonnal megkedvelte. Gyűlölte az öntelt pöcsöket az iskolában.

Ez volt az egyik közös bennem meg Amariban.

Leóval a gimi első napja óta jóban voltunk. Igazi kocka lévén az úgynevezett barátaim egytől egyig rászálltak. Egy napon mind az öltözőszekrények előtt álltunk becsöngetés előtt, és dőlt belőlünk a hülyeség. A többiek azon vitakoztak, hogy ki jutott a legmesszebb a bögyös Catherine St. Jamesszel, én meg leginkább Sophiára koncentráltam, aki kicsit távolabb a szekrénye legfelső polcát igyekezett elérni.

– Nézzétek, mit találtam, fiúk! – szólalt meg egyszer csak Jimmy, akivel egészen kis korunk óta együtt jártunk suliba.

Hátrafordultam, hogy lássam, miről beszél. Öt szekrénnel odébb egy szemüveges, gizda srác állt. Mintha nem tartozott volna a sulink-ba. Jimmy egyszerűen nekiment, és kilökte a könyveket a kezéből.

– Eltévedtél? A fogyatékosok iskolája a város másik végén van.

Leo nem foglalkozott vele, nekilátott összeszedni a könyveit.

Megszólt a csöngő, mindenki elindult az osztályterem felé. Jimmy meg pár másik fiú belökték Leót a szekrényébe, rázárták, aztán röhögve odébballtak. Mondanom sem kell, hogy az aznapi órák után már nem röhögtek annyira. Alaposan lekaptam őket a tíz kör-mükről, és parancsba adtam, hogy ne baszakodjanak többé Leóval. Vagy különben... Volt valami a srácban, bár igazából a mai napig nem tudom, miért siettem a megmentésére.

Ettől fogva állandó szereplője lett az életemnek. Továbbra is kocka maradt, de már nem számított. A barátságom pajzsként vette körül. Senki sem merte többé csesztetni. Már ilyen fiatalon sem szarakodtam. Komolyan gondoltam, amit mondtam, és kimondtam, amit gondoltam. Sosem kértem bocsánatot sem a létezésemért, sem a cselekedeteimért. Mindenki azt kezdett velük, amit akart. Magasról tettem rájuk. A telibe szarós hozzáállásom miatt a többiek csak még

inkább keresték a társaságot, holott igazság szerint a lehető legnagyobb ívben el kellett volna kerülniük.

Mindenki tudta, ki az apám, és féltek tőlem emiatt.

Sosem rajongtam azokért, akik a gyengéken élösködtek. Talán, mert annyi gyengeséget láttam a nővéremben. Bármit feláldoztam volna, hogy megvédjem, ha úgy hozza a sors. Apám tudta, hogy Amarit nem ugyanabból a fából faragták, éppen azért nem engedte, hogy kitegyem a lábamat a házból, amikor nincsenek otthon. Sosem értettem, ennek mi értelme. Mindenhol ott állt egy testőr, aki csak arra várt, hogy meghúzza a ravaszt, ha beüt a krach. Feltételezhetőleg egy valag pénzt kerestek, hogy azt tegyék, amit a jelek szerint apám inkább rám szeretett volna bízni.

– Amari, úgys csak későn jönnek haza. Már ha egyáltalán hazajönnek. Valakinek a beiktatásán vannak, vagy mi a tököm – feleltem, és kirántottam a karomat nővérem szorításából.

– Nem unod még az állandó szobafogságot? Miért nem tudsz kivételesen hallgatni rájuk? Nem olyan nehéz – durcáskodott Amari, hevesen gesztikulálva.

– Te csak tartsd a szád! Ha mégis hazajönnek, nem láttál.

– De soha nem tudtam jól hazu...

– *Carajo, Amari! Haga lo que le digo pues!* – kiáltottam rá. „Baszszus, Amari! Csak csináld!” Már idegesített a folyamatos nyafogása.

Felsóhajtott, és elfordította a tekintetét.

Gyűlölte, ha kiabálok vele. Apánk kiabált éppen eleget mindenki más helyett is. Ő a szigorú szeretetben hitt. Ölelésből és csók-ból nagyon kevés jutott nekünk. Alig-alig hallottuk a szájából, hogy „szeretlek”. Egyedül anyánktól kaptunk melegséget, gyengédséget, ragaszkodást. Amari elé léptem, könnyedén megfogtam az állát, kényszerítettem, hogy a szemembe nézzon. A pillái rejtékéből lesett

rám. Tudtam, mi a legnagyobb baja. Félt, hogy történik velem valami. Folyamatosan rettegett minden miatt. Főleg az aggasztotta, hogy baja eshet, ha nem vagyok mellette.

– Nem lesz semmi bajom. Neked sem lesz semmi bajod. Garantálom. Itt vannak apa gorillái, és én sem maradok sokáig.

Nyomtam egy puszit a homlokára, aztán vetettem egy utolsó pillantást Sophiára, mielőtt sarkon fordultam, és kiléptem az ajtón. Tudtam, hogy szeretné megkérdezni, hová megyünk, de volt annyi esze, hogy nem tette. Rávigyorogtam, ő óvatosan mosolygott. Csak később bántam meg, hogy kitettem a lábamat a házból, de Sophia tekintetéből ítélve ő már akkor érezte, mitől fél annyira a nővérem.

– Bassza meg, nagyon elkésem! Ha apám elkap, meg fog nyúzni, Leo. – Dühös pillantást vettem a barátomra.

Azok a lányok semmi esetre sem érték meg azt a rengeteg szart, ami a nyakamba fog zúdulni, ha a szüleim előbb érnek haza, mint én. Anyám persze majd igyekszik megvédeni, mint mindig, de most sem megy vele semmire. A végén minden úgy lesz, ahogy apám akarja, és punktum. A latin-amerikai házasságokban a férfi szava dönt. A feleség a férj alárendeltje. Ő neveli a gyerekeket, gondoskodik róla, hogy tiszta legyen a ház, és minden este vacsora legyen az asztalon. Ehhez még adjuk hozzá, hogy apám maffiavezér, és már tiszta is a kép. A világ legrettegettebb és leggyűlöltebb embere, anyám mégis istenként tekint rá.

Leo hátravetett fejjel nevetett, miközben örült tempóban hajtottuk egymás mellett a biciklijeinket.

– Érzed ezt a szagot? – kérdezte kaján vigyorral.

– Milyen szagot?

– Szerintem punci lehet – vihogott.

– Ezt értsem úgy, hogy szerinted gyáva vagyok? Kinek kellett annak idején kihúznia a szarból? Akkor bezzeg kurvára nem voltam punci, mi? Különbem meg akkor sem ismernéd fel a punci szagát, ha az arcodra ülne.

– Nyugi, nincsenek otthon, alig múlt hajnali kettő, arra meg még nem volt példa, hogy apád lépett volna le elsőnek egy buliból. Esze ágában sincs hátat fordítani senkinek – nevetett. – Jól van, ecsém, én hazaértem, holnap beszélünk.

Leo eltűnt a sötétben, én pedig még keményebben pedáloztam, közben imádkozva, hogy még a szüleim előtt érjek haza. A szívem vadul kalapált, a halántékomon patakokban folyt az izzadság. A gondolataim máris száguldottak, ahogy próbáltam elképzelni, miféle büntetéseket találhat ki nekem apám.

Kinyitottam a garázs oldalában nyíló ajtót, és megkönnyebbült sóhajjal nyugtáztam, hogy a limuzin még nincs a helyén. Az órámrá pillantottam, kiszámítottam, merre néznek éppen a kamerák. Elég gyakran osontam ki ahhoz, hogy ismerjem a tizenöt percenkénti forgásukat. Csendben beosontam a házba, ügyelve, nehogy meglásson apám valamelyik izomagya. Amikor láttam, hogy tiszta a pálya, felrohantam az emeletre, és tettem három lépést Amari szobája felé. Csak szólni akartam neki, hogy hazaértem, különben valószínűleg az egész éjszakája rámegegy az aggodalmaskodásra.

– Amari? Sophia? – szóltam, és párat kopogtattam a nővérem ajtaján. – Itthon vagyok – folytattam suttogva, majd megint kopogtattam, és kinyitottam az ajtót. – Bejövök. Ébren vagytok?

Néma csend.

Körülnéztem a sötét szobában, de a lányokat nem láttam sehol. Amari ágya még mindig be volt vetve, ahogy reggel hagyta.

– Hol a fenében vannak? – kérdeztem magamtól.

Amari utált sokáig fent maradni, és mindig korán kelt. Valami nem stimmelt. Körülírhatatlan, nyugtalanító, feszítő érzés kerített hatalmába. Mielőtt felfogtam volna, mi történik, a testem megfordult, és önállóan kezdett cselekedni. Kirohantam a helyiségből, és a hosszú, keskeny folyosón a saját szobám felé vettem az irányt. Lépteim visszhangján kívül semmit sem hallottam. A cipőm a padlón kopogott, egyik a másik után. Nem érhettem elég gyorsan a szobámba.

– Amari! – kiáltottam, mielőtt még átléptem volna a küszöböt. – Amari, hol a francban vagy? – ordítottam el magam, amikor az én szobámat is üresen találtam.

Kibaszott nagy házban éltünk, de soha nem kószáltunk el túl messzire a szobánktól. Az épület többi pontján kamerák figyelték minden mozdulatunkat. Legalábbis anyánk ezt mondta. Ki tudja, igaz volt-e? Mint veszett kutya, rontottam ki a szobámból, azonnal meg kellett tudnom, hol van a nővérem és Sophia. Ha bármi bajuk esik, én leszek a felelős. Én döntöttem úgy, hogy magukra hagyom őket a testőrökkel.

A gyomrom egyre durvábban felfordult minden újabb, baljóslatú gondolatom nyomán. Még gyorsabban futottam, csak azért álltam meg, hogy sorra benézzek a szobákba. Fűlsiketítő csend vett körül. Korábban fel sem tűnt, milyen néma éjjel a ház, vagy hogy a zugokban meg a sarkokon túl ólálkodó árnyékok mennyire hangsúlyozzák a sötétséget.

Nem hallatszott más, csak a saját testem hangjai. Az adrenalin vadul kalapált, ahogy egyik kibaszott szobába néztem be a másik után. Mindegyiket üresen találtam.

– Amari! Sophia! – kiáltoztam, még ha tudtam is, hogy hiába. A házban minden falat hangszigeteltek.

A nappaliban megálltam, a térdemre támaszkodtam, és olyan hevesen ziháltam, hogy az már szinte fájt. A ház minden egyes pontját bejártam, de senkit se találtam.

Se testőröket.

Se Sophiát.

Se Amarit.

Egyedül én voltam ott.

– Mi a franc?! – Kifújtam a levegőt, és zavarodottan néztem körül a szobában, mintha arra számítanék, hogy hirtelen előbukkannak a semmiből.

Éreztem, ahogy elsápadok. Minden vér kiszaladt a testemből, reszketni kezdtem, hirtelen nagyon fáztam. Minden szőrszál égnek állt a karomon, amint egyszerre rádöbbsentem, hogy van egy helyiség, ahol még nem jártam: apám dolgozószobája. Parancsba kaptuk, hogy be ne tegyük oda a lábunkat, hacsak nem ő rendel bennünket magához. Most gondolkodás nélkül vágtattam el a ház másik végébe, közben kétségbeesetten igyekeztem elhessegetni a gyomromat szorongató, feszült félelmet, hogy az előttem álló feladatra koncentrálhassak.

A szívem olyan vadul vert, hogy levegőt is alig kaptam. Minden egyes pillanattal gyilkosabb hányinger gyötört, ahogy a dolgozószobához közeledtem. Fokozatosan eluralkodott rajtam a pánik, és képtelen voltam tovább kordában tartani a gondolataimat. Kétségbeesetten igyekeztem összeszedni a bátorságomat.

Martinez vagyok.

Nem egy kibaszott puncsi, nem egy gyáva nyúl.

Azért persze csak gyerek voltam, aki rettegett, hogy miatta eshetett baja a nővérének meg Sophiának. Ebből már nem lenne visszaút. Tudtam, még mielőtt apám dolgozószobájához értem. Minden lassított felvételen játszódtott le előttem, mint egy álomban.

Megfogtam a kilincset, lenyomtam, és belöktem az ajtót. Hango-
san puffant, ahogy visszapattant a falról. Megtorpantam, és mozdu-
latlanná dermedtem, ahogy a brutális jelenet elém tárult.

Az éjszakám hirtelen a legszörnyűbb elcseszett rémálommá vál-
tozott.

2

Martinez

KÉT SÖTÉT, LELKETLEN SZEMPÁR FORDULT FELÉM, én pedig beittam a látványt, ami örökre kísértetni fog.

A halvány fényben megpillantottam Sophiát, amint a szoba közepén, a padlón fekvé dobálja magát. Finom, törekeny testét két férfi tartotta, akiknek az lett volna a dolguk, hogy megvédjenek bennünket. Az egyik testőr a kezeit szögezte a földhöz, és befogta a száját, hogy ne sikíthasson. A másik fölötte állt, nadrágját a bokájáig letolta.

Epe tört fel a torkomba, amikor rájöttem, hogy az ártatlanságát készülnek durván elvenni. Sophia lehunyta a szemét, mintha igyekezne valahová máshová képzelni magát. Gyönyörű arca rákvörös volt, és máris több seb kezdett duzzadni rajta. Összevert arcán ömlöttek a könnyek, miközben hiába próbált kiszabadulni. A blúzárt feltépték, láthatóvá vált véres, fehér csipke melltartója. Az egyik pánt szakadtan lógott a karjára. A bugyiját és a rövidnadrágját lerángatták a bokájáig, így kényszerítve mozdulatlanságra a lábait is.

Alig pár pillanat kellett hozzá, hogy végigmérjem elgyötört teste minden egyes porcikáját. Mintha csak be akartam volna vésni az

emlékezetembe. A testőrök mindeközben továbbra is rám meredtek, én pedig nem vettem le a szemem Sophiáról. Kétségbeesésemben azt reméltem, hogy az egész csak egy rossz álom, és próbáltam erőlködni, hogy ébredjek már fel a picsába. A szívem mélyén azonban tudtam, hogy álmról szó sincs, és ez az egész az én hibám.

A testőr levette a kezét Sophia szájáról, mire fülsiketítő sikoly tört elő. A hang a csontjaimig hatolt, végigvibrált a testemen, belém fészkelte magát.

– Segítség! Valaki segítsen! – visította olyan hangosan, hogy az ablakok is majd’ betörték tőle. – Amari! Segíts!

– Kuss legyen, baszod! – csattant fel a testőr, aki a csuklóját szorította. – Neki könnyörögsz, hogy segítsen? Te buta kurva! Hát nem látod? Annyira gyenge, és úgy be van szarva, hogy magán sem tud segíteni. Még csak meg sem kellett kötöznünk. Elárulok neked egy apró titkot, őt néztük ki magunknak, de semmi élet nincs benne. Te viszont nagyon kis tüzes vagy, sokkal jobb veled szórakozni. Azért nyugi, rá is rákerül a sor. Csak előbb elintézzük a szaros öccsét.

Elakadt a lélegzetem, hátrahőköltem. Esküszöm, a szívem is megállt, amikor eszembe jutott, hogy még mindig nem találtam meg a nővéremet. Gyorsan körbenéztem a szobában, kétségbeesetten kutatva Amari után ennek a pokolnak a sötét bugyraiban. Nem telt sok időbe, hogy megtaláljam. A szoba legtávolabbi sarkában ült, átkarolta a térdét, és teljes erőből a mellkasához szorította. Olyan pici és riadt volt, ahogy igyekezett beolvadni a falba és a padlóba! Hevesen reszketett, de a tekintetét egy pillanatra sem vette le Sophiáról. Véres könnyek folytak kékre-zöldre pofozott arcán. Ahogy gyorsan végigpillantottam rajta, azonnal feltűnt, hogy a ruhái még érintetlenek. Egy pillanatra már-már megnyugodtam: nem nyúltak hozzá... Még.

Amari észre sem vette, hogy beléptem a szobába, amiből azt a következtetést vontam le, hogy sokkot kapott. A látványa viszont elegendő volt hozzá, hogy bátorságot merítsek belőle a folytatáshoz. Megint a két mozdulatlanra merevedett férfira néztem, akik próbáltak előre gondolkodni, és kitalálni a következő lépésemet. Semmit sem tudtam leolvasni a rohadékok arcáról. Mintha nem lett volna szívük, lelkiismeretük, és igazából egyetlen kurva pillanatig sem fogták volna fel, hogy mit művelnek.

Életemben először láttam közelről a gonoszt a maga valójában. Aznap este nem csak Sophia és Amari ártatlanságát vették el.

Többé nem fiú voltam.

Nem kölyök. Nem gyerek.

A düh egy pillanat alatt elnyomott bennem minden más érzelmet, és a gondolataim úgy röppentek tova, mintha soha nem is léteztek volna.

Nem láttam semmit, csak a bosszút.

– Szálljanak le róla a faszba! – szűrtem a fogaim között, közben olyan erővel szorítottam ökölbe a kezemet, hogy az már fájt.

Sophia kinyitotta a szemét, amint meghallotta a hangomat, és felemelte a fejét a földről, hogy láthasson. Még hevesebben kezdett zokogni, aztán nem tudta tovább tartani magát, visszahajtotta a fejét a padlóra.

– És, bazmeg, mégis mit fogsz csinálni, fiam? – fröcsögte a Sophia fölött tornyosuló testőr, miközben lábujjhegyre állva visszagyömöszölte a farkát a nadrágjába.

Ellenálltam a készítésnek, hogy Sophiára nézzek, irtóztam a gondolattól is, hogy mit láthatok a lába között.

– Engedd el, Marco! – parancsolt rá a testőr a lány csuklóját szorító társára.

Marco engedelmeskedett, mire Sophia négykézlábra állt, és amilyen gyorsan csak tudott, odamászott Amarihoz, aki továbbra sem mozdult, és árva nyekkenést sem adott ki magából. Megkönnyebülten sóhajtottam föl, amint meggyőződtem róla, hogy Sophia legalább ideiglenesen biztonságba került.

– Nagy hibát követtél azzal, hogy betolakodtál ide ma este. Csak most kezdődött a buli, kisfiam. Nem igaz, John? – gúnyolódott Marco, miután megállt a másik faszszipó mellett.

Kihúztam magam, nem hátráltam. 175 centi magas voltam, 73 kiló, nagyobb a legtöbb kortársamnál, ami némi előnyt biztosított számomra.

– Mi lenne, ha odébbállnál, öcskös? – mordult rám John. – Vagy várj, tudok jobbat! Marco, kapd el, megmutatjuk a kis pöcsnek, hogy baszik egy igazi férfit!

Meg sem rezcentem.

– Egy igazi férfinak nem kell kislányokat megerőszakolnia – vágtam vissza. – De a farkad méretéből ítélve világos, hogy miért nem fekszenek le veled a felnőtt nők.

– Te kis szarcsimbók! – förmedt rám John, és elindult a lányok felé.

Pár lépéssel előtte termettem, közben elhajoltam az utánam nyúló Marco elől. Megálltam John előtt, és az arcába vicsorítottam.

– Ha még egy ujjal hozzájuk nyúlsz, bazmeg, én...

– Mi lesz? Mit fogsz csinálni? Mit akarsz, öcskös? Apuci nincs itt, hogy megvédje a nyiszlett kis hátsótokat. Már telefonált, hogy nem jönnek haza éjszakára. Most meg húzz innen, hadd kóstoljam meg a nővéred édes kis punciját!

Az öklöm még azelőtt találkozott az állcsúcsával, hogy az utolsó szót kimondhatta volna. A feje hátrabicsaklott, és az egyensúlyát is

elvesztette a váratlanul érkező ütéstől. Hátrátántorodott, az állához kapott, és vért köpött a padlóra. Most mért végig először igazán. Kick-boxoltam, amióta csak megtanultam járni. Egy Martinezzel senki sem szívózhata, apám ügylet rá.

– Ezért megfizetsz, te kis faszszopó! – fenyegetőzött, majd nekem rontott volna, de ebben a pillanatban lövést kapott a jobb lábába.

Amari és Sophia sikolyát hallva odakaptam a fejemet, mielőtt megállapíthattam volna, honnan jött a golyó. Egyre hangosabban jajveszékelték, szorosabban ölelték egymást, mindegyik a másik vállába temette az arcát.

John a földre rogyott, a lábán tátongó vérző, nyílt sebet szorongatva.

– Azt a kurva! – nyögött fel fájdalmasan.

A szemem sarkából láttam, amint Marco felemelt kézzel megadja magát, és lassan hátrálni kezd. Páni félelem jelent meg a szemében. Megfordultam, és követtem a testőr kétségbeesett tekintetét.

– Mi a franc!? – suttoztam, ahogy a pillantásom találkozott apáméval, aki a semmiből került elő.

Még csak nem is hallottam közeledni. A dolgozószoza küszöbén állt, még mindig szmokingban, és mindkét kezében pisztolyt tartott. Az egyikkel Marcót, a másikkal Johnt vette célba.

– Cö, cö, cö! – Csalódottan rázta a fejét. – Nem figyeltetek, fiúk. Miért fizetek én nektek olyan kurva sok pénzt? Még azt sem hallotátok, hogy jövök, ti elbaszott szerencsétlenek. *Oh, yo lo sé* – mondta. „Ó, tudom én.”

Szenvtelenül pillantott a lányok felé. Mindketten ott kuporogtak megverten, elgyötörtén a sarokban, és még csak meg sem kérdezte őket, hogy vannak. Az ember azt hinné, hogy ha már egyikük a saját húsa és vére, legalább őt megvigasztalja, iránta mutat valami

érzelmet, apámban azonban ilyesmi fel sem merült. Csak állt ott, akár egy szívtelen gazember, és látszólag magáról leszarta, kicsoda a két lány. Amikor belépett, ő is ugyanazt a jelenetet látta, mint én. Nyilvánvaló volt, mi történik, mégis higgadt és összeszedett maradt. Egy pillanatra sem zökkent ki, olyan volt, mintha állandóan ilyen jelenetek zajlanának előtte. Akkor esett le, de mintha egy tonna kibaszott téglá zuhant volna a fejemre: ez az ember nem az apám, hanem a maffiafőnök, akitől mindenki fél. Eddig a pillanatig egyszer sem tapasztaltam meg apám valódi természetét.

Csak később tanultam meg az életben, hogy sosem szabad megmutatni az ellenségünknek a gyengeségeinket. Ha égünk is belül, kívülről mindig hűvösnek és szívtelennek kell látszanunk. Még akkor is, ha az egész életünk ott hever előttünk darabokban.

– A kislányokat szereted, seggfej? Hmm... *A usted le gustan las peladitas, cabron?* – kérdezte apám spanyolul is, amivel visszarántott a jelenbe. – Kérdeztem valamit. Kétszer, faszszopó. A harmadikat ne várd!

Marco leengedte a karját.

– Uram, mi...

– Ha még egyszer megmozdítod a karodat, akkorát kapsz, hogy a nyelved is kirepül a szádból. Most pedig tedd, amit mondok, különben odaadlak a bronxi haveroknak, hogy sorban menjenek végig a *culódon*. Vagy tudod, mit? Ha jobban belegondolok, lehet, hogy így is, úgy is az lesz a vége. – Mély, torokhangú nevetését visszhangozták a dolgozószoza falai.

– Kapd be a faszom, Martinez! – hördült fel John a földről, és vért köpött apám felé. – Javier az üdvözlétét küldi.

Apám lassan félrebillentette a fejét, a mosolyán látszott, hogy a név mond neki valamit.

Ez tehát bosszú volt valamiért?

Könnyedén odalépett Johnhoz, csak akkor állt meg, amikor a lába alig pár centire volt a testőr arcától.

– Szeretsz kislányokat erőszakolni? Kislányok puncija kell? Erre gerjedsz? Te mocskos faszszopó!

Meg sem rezzent, úgy rúgta torkon a férfit. John összegörnyedt, azonnal levegő után kapkodott. Ahogy a padlón vonaglott, azt sem tudta, a nyakához vagy a lábához kapjon.

Amari és Sophia megint sikítottak, látván, mit művel apám. Elincludedtam volna feléjük, de apám felém fordította az egyik pisztolyát, mire rögtön meg is torpantam.

– Most nincs erre idő, *hijo* – dorgált meg a fiának nevezve, mielőtt megint ráfogta Johnra a fegyvert. – Hol is tartottunk? Ja, igen, azt mondtad, szeretnéd, ha bekapnám a faszodat. Ezt mondtad, ugye? Hogy kapjam be a faszodat.

– Nem – nyüsztette John.

Apám lekuporodott mellé, és mindkét fegyver csövét az arca elé tartotta.

– Micsoda? Nem ezt mondtad? Pedig de, azt akartad, hogy kapjam be a faszodat. Pontosan ezt mondtad. Szerinted hazudok? Hazudok neked? Emlékeim szerint egészen pontosan ezeket a szavakat használtad: „Kapt be a faszom, Martinez!” Alejandro, árudd el nekem, tényleg azt mondta nekem ez a szardarab, hogy kapjam be a faszát?

Csak álltam ott, és bólogattam, egy hang sem jött ki a torkomon.

– Mit mondott, *hijo*? – Apám ordítva követelt választ.

– Azt mondta: „Kapt be a faszom, Martinez!”

– Gondoltam én. – A férfi farkához emelte a pisztolyokat. – Húzd le a gatyádat, John! Rendes leszek veled. Rendesebb, mint amilyen

te voltál a lányomhoz meg a barátnőjéhez. Ígérem, hogy nem lövöm el a farkadat. Megelégszem az egyik golyóddal is. Még azt is megengedem, hogy válassz. Szóval dönts, baszod! Hadd halljam, jobb vagy bal?

– Bocsáss meg! Bocsáss meg, basszus! – nyögte John.

– Tudod, hogy a bocsánatkérés a gyengeség jele? Hol van az az ember, aki el akarta venni a lányom meg a barátnője ártatlanságát? Hm? Hová tűnt az a John? Az, aki azt mondta, hogy kapjam be a faszát? *Eh, coño?*

Apám karja egyszer csak minden átmenet nélkül hátralódult, közben a tekintetét egy pillanatra sem vette le John arcáról. Hunyorogva követtem az irányt, amerre célzott, aztán eldőrdült az újabb lövés, és éppen a homloka közepén találta el Marcót. A férfi agyveleje ki-fröccsent a tarkóján, beterítette a földet és a falat.

Mintha megállt volna az idő. Semmi nem mozdult, én sem. Késérrő epe égette a torkom, nem állt messze tőle, hogy a felszínre törjön. A vér és a halál mindent betöltő szaga örökre kísértetni fog. Azelőtt sosem öltek meg senkit a szemem láttára. Életem végéig emlékezni fogok erre a képre.

Innen már nem volt visszaút, a jelenet a részemmé vált, beleégett az érzékeimbe, ha akartam, ha nem.

Marco teste hangos puffanással zuhant a padlóra. Apám még csak egy pillantást sem vetett hátra, hogy megnézzé, mit tett. Fejbe lőtt egy embert, habozás és előzetes figyelmeztetés, sőt, minden szégyenérzet nélkül, egyszerűen kivégezte.

Abban a pillanatban irigyeltem.

Láttam, hogyan gyakorolja a hatalmát, és én is erre vágytam, még ha közben félttem is, és egyáltalán nem álltam készen rá. Rengeteg, egymással viaskodó érzelem támadt bennem pillanatok leforgása

alatt. Még mindig nem igazán értettem, mit jelent az, hogy Martinez vagyok.

Hogy milyen életet kell majd élnem egy napon.

A lányok sikolyait visszaverték a falak, az éles hangba minden egyes porcikám beleremegett. Mozdulni akartam. Meg akartam ragadni a nővéremet meg Sophiát, és messzire futni velük. El akartam bújni, de a lábam a szájba vert padlóba gyökerezett.

– Légy férfi, fiam! Légy kibaszott férfi! – mennydörögte apám, és a kezembe nyomta az egyik pisztolyt. – Egynek annyi, egy még visszavan, Alejandro.

Ide-oda kapkodtam a fejem közte meg a remegő, kezemben tartott pisztoly között. Ott és akkor világossá vált előttem, hogy az életem örökre megváltozik.

– Nézz a szemembe, ha hozzád beszélek!

Egész testemben remegni kezdtem, ahogy apám üres, zöld szemébe néztem, és minden erőmmel arra koncentráltam, hogy úrrá legyek mindent betöltő félelmemen.

– Ez a dolgunk, *hijo*. Megvédjük azt, ami a miénk, és nem válogatunk az eszközökben. Semmi más nem számít. A család az első.

Megint Amarira és Sophiára néztem, akik továbbra is egymásba kapaszkodva kuporogtak a sarokban. Mind a ketten rám meredtek, vártak. Soha korábban nem láttam ehhez fogható félelmet, és nem tudtam, hogy nekem szól-e, vagy csak az éjszaka eseményeinek hatása alatt vannak.

Remegő ajkakkal igyekeztem visszatartani a feltörni vágyó érzelmeket. Azt akartam, hogy a rohadék fizessen meg azért, amit a lányokkal tett. Azt akartam, hogy úgy szenvedjen, mint ők. Nem tudtam, hogy végül hős vagy csirkefogó leszek ebben a történetben, de tulajdonképpen nem is számított.

Tudtam, mit akarok. A zsigereimben éreztem, mit kell tennem, és nem apámért, de még csak nem is a csajokért...

Magamért.

– Szemet szemért, Alejandro. Az igazságot mindig az utca szolgáltatja.

Találkozott a pillantásunk Johnnal. Amióta ez a rémálom elkezdődött, most először telepedett rám hűvös nyugalom. A kétségekből, a reszketésből semmi sem maradt. A lelkiismeretem hangja elhallgatott. Nem hallottam mást, csak John lélegzetvételét a távolból.

Mindig tudtam, milyen sors vár rám, de most először éreztem úgy, hogy ez kedvemre való. A testőr tekintetében ott volt minden, amit látnom kellett.

Biztos kézzel emeltem fel a pisztolyt. John szeme elkerekedett, ahogy egyenesen a homloka közepére céloztam.

– Ezért a pokol tüzén fogsz égni, fiú. – A férfi szájából megint vér fröccsent.

Elvigyorodtam.

– Hát akkor, bazmeg, foglalj nekem egy helyet!

Egy pillanatra sem bizonytalanodtam el, ahogy felhúztam a pisztolyt, és meghúztam a ravaszt.

Csend.

A lányok nem sikítottak. Egyetlen hangot sem adtak ki. Csak úgy néztek rám, mint akik biztosan tudják, hogy Johnnak igaza volt. Nem moccantam. Levegőt is alig mertem venni. Ki is tartottam, amíg Amari le nem hunyta a szemét, és a fejét nem kezdte csóválni, mint akinek még rám nézni is fáj. Akkor térdre rogytam, és kétrét görnyedtem, bár a pisztolyt továbbra sem engedtem el. A felismerés, hogy mit tettem, úgy zúdult a nyakamba, mintha egy vödör jeges vizet öntöttek volna a tűzforró testemre. Apám meg sem rezgett,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

csak durván megragadta az államot, és kényszerített, hogy a szemébe nézzek.

Soha nem fogom elfelejteni, amit ez után mondott:

– Most már Martinez vagy.

És valóban az voltam.